

Αποφάσεις για ένα θαυμάσιο Καινούργιο Χρόνο

Ο χρόνος άρχισε και μας φέρνει πολλά δώρα! Αξίζει πολλά ένας ολόκληρος χρόνος μεγάλων ευκαιριών, που μας δίνονται κάθε φορά που ανατέλλει ο ήλιος. Πολλές μελλοντικές στιγμές θα είναι μεταμφιεσμένες σε κανονικές μέρες, αλλά όλες έχουν την πιθανότητα να κάνουμε κάτι εξαιρετικό από αυτές.

Κάθε καινούργια μέρα είναι μια άσπρη σελίδα στο ημερολόγιο. Το μυστικό της επιτυχίας είναι να μετατρέψουμε αυτή τη σελίδα σε μια πολύ ωραία ιστορία. Και να έχουμε σελίδες κατανόησης και ιστορίες υπερνίκησης δυσκολιών. Ας γεμίσουμε τα περιστατικά μας με ενθουσιασμό, περιπέτεια, μάθηση και γέλιο. Κάθε κεφάλαιο να δείχνει ότι τέτοια πράγματα κάναμε.

Ας ακολουθούμε τα όνειρά μας. Ας δουλεύουμε σκληρά. Ας είμαστε καλοί. Ας αφήνουμε ανοιχτή την πόρτα για μια μέρα που γεμίζει από έμπνευση κατά κάποιο ειδικό τρόπο. Το ξέρουμε: Η καλοσύνη αμείβεται. Τα χαμόγελα επιστρέφουν σε μας. Διασκέδασε. Βρες δύναμη. Έχε πίστη. Μην κολλάς σε κάτι που σου λείπει.

Γιατί οι άνθρωποι είναι οι θησαυροί της ζωής, η ευτυχία είναι ο αληθινός πλούτος. Ας δείχνει το ημερολόγιό μας ότι κάναμε το καλύτερο που μπορούσαμε και ... τα άλλα θα γίνουν από μόνα τους.

Douglas Pagels

Καλή Χρονιά!

Η σελίδα της Ξένιας (επιμελείται η Σύρλεϋ Σώντερς)

Ούτως ή άλλως (Τι μας είχε πει η Μητέρα Τερέζα)

Οι άνθρωποι είναι συχνά παράλογοι, απερίσκεπτοι και εγωκεντρικοί. Συγχώρα τους ούτως ή άλλως.

Αν είσαι καλός, οι άνθρωποι μπορεί να σε κατηγορήσουν για ατομιστικά και υστερόβουλα κίνητρα. Να είσαι καλός-ή ούτως ή άλλως.

Αν επιτυγχάνεις, θα κερδίσεις μερικούς ψεύτικους φίλους και μερικούς αληθινούς εχθρούς. Εσύ να επιτυγχάνεις ούτως ή άλλως.

Αν είσαι τίμιος και ειλικρινής, οι άνθρωποι μπορεί να σε γελάσουν. Να είσαι τίμιος και ειλικρινής ούτως ή άλλως.

Αυτό που χρειάστηκες χρόνια για να χτίσεις, κάποιος μπορεί να σου το γκρεμίσει σε μια μέρα. Εσύ πάντως χτίζε.

Αν έχεις γαλήνη και ευτυχία, μπορεί να σε ζηλέψουν. Εσύ να είσαι ευτυχισμένος ούτως ή άλλως.

Το καλό που κάνεις σήμερα, οι άνθρωποι συχνά θα το ξεχάσουν αργότερα. Εσύ κάνε το καλό ούτως ή άλλως.

Δίνε στον κόσμο το καλύτερο που έχεις, και ίσως ποτέ δεν θα είναι αρκετό. Εσύ δίνε στον κόσμο ούτως ή άλλως ό,τι καλύτερο έχεις.

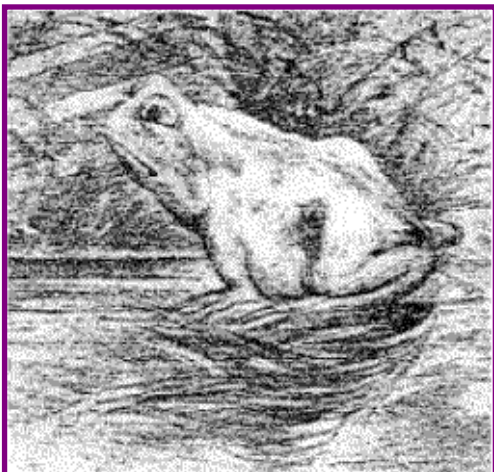
Βλέπεις, αν το καλοξετάσουμε, αυτά είναι μεταξύ εσού και του Θεού. Δεν ήταν ποτέ μεταξύ εσού και αυτών μονάχα ούτως ή άλλως.

Niko www.nikoonline.com/anyway

Ο «Νίκος» μένει στην Αμερική, είναι τραγουδιστής ελληνικής καταγωγής και επί πλέον στοχάζεται και έχει κοινωνικές ανησυχίες.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Αριστερά: Βλέπετε το βάτραχο; Αναποδογυρίστε τη σελίδα για να δείτε και το άλογο. Δεξιά: Βλέπετε το μωρό;

Σε όλους, σ' εσάς

του Πάμπλο Νερούδα

Σε όλους, σ' εσάς,
τις σιωπηλές υπάρξεις της νύχτας
που κράτησαν το χέρι μου στο σκοτάδι, σ' εσάς,

Λάμπεις
του αθάνατου φωτός, τροχιές
αστεριού,
Ψωμί της ζωής, μυστικοί αδελφοί,
σε όλους, σ' εσάς,
λέω: δεν υπάρχει ευχαριστώ,
Τίποτα δεν θα μπορέσει να γεμίσει τις
κούπες
της αγνότητας,
Τίποτα δεν θα μπορέσει να περικλείσει
τον ήλιο στις σημαίες
της αήττητης άνοιξης,
σαν τη δική σας βουβή αξιοπρέπεια.

Στοχάζομαι
μόνο
ότι ίσως έχω αξιωθεί τόση απλότητα,
ένα λουλούδι τόσο άσπιλο,
που ίσως είμαι εσείς, το ίδιο,
αυτό το σκεύασμα από χώμα, αλεύρι
και τραγούδι,
αυτό το φυσικό κράμα που ξέρει –
από πού βγαίνει και πού ανήκει.
Δεν είμαι μια καμπάνα τόσο μακρινή,
Ούτε ένα κρύσταλλο θαμμένο στα γη
τόσο βαθιά
που εσύ να μην μπορείς να αποκρυπτογραφήσεις,
είμαι μόνο
λαός, κρυμμένη πόρτα, μαύρο ψωμί,
Κι όταν με υποδέχεσαι, υποδέχεσαι
τον εαυτό σου, αυτόν τον φιλοξενούμενο
τόσες φορές χτυπημένο
και τόσες φορές
ξαναγεννημένο.
Σε όλα, σ' όλους,
Σε όσους δεν ξέρω, σ' όσους ποτέ
Δεν άκουσαν αυτό το όνομα, σ' αυτούς
που ζουν
κατά μήκος των μακρών ποταμών μας,
στα ριζά των ηφαιστειών, στη σκιά
του μαύρου χαλκού, σε ψαράδες και
σ' αγρότες,
σε γαλανούς Ινδιάνους στην όχθη
λιμνών αστραφτερών σαν το διαμάντι,
στον τσαγκάρι που αυτή τη στιγμή ρωτά

καρφώνοντας το δέρμα με γερασμένα χέρια,
σ' εσένα, που χωρίς να το ξέρεις
με έχεις αναμείνει, κομμάτι σου είμαι,
και σ' αναγνωρίζω
και σε τραγουδώ.

Μετάφραση: Άννα - Μαρία Τανικίδου

(μαθήτρια Γ' Λυκείου).

Επιμέλεια: Αθηνά Πέππα.

Μια ερμηνεία της μοναξιάς

Του Νικηφόρου Βρεττάκου

Αναρωτιέται πώς μπόρεσε κι έμεινε
τόσο μόνος στον κόσμο. Σηκώνεται έπειτα
κι ανοίγει ένα ένα τα παράθυρα. (Βλέπει
προς όλα τα σημεία το σπίτι).
Σύννεφα.
Σύννεφα.
Ίσως και να κατάλαβα τι θα ειπεί
Μόνος. Σε μια γης που είναι όλη,
απ' τη μια άκρη ως την άλλη της
λασπωμένη, εσύ να διστάζεις
να ενδώσεις. Να μη θέλεις εσύ
να λερώσεις την Ύπαρξη.

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ»

Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Δευκαλίον ο
Θεσσαλός», τ. 26 Οκτ. –Νοέμβριος 2009

Τελικό Κείμενο της Συμφωνίας της Κοπεγχάγης

Αυτό είναι το κείμενο που συντάχσαν ως συμφωνία για το κλίμα ο Πρόεδρος Ομπάμα και οι ηγέτες αρκετών σημαντικών εθνών στην Κοπεγχάγη την 18η Δεκεμβρίου 2009.

**Έχοντας στόχο τον τελικό σκοπό της Συνέλευσης όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 αυτής,
Οδηγημένοι από τις αρχές και τις προβλέψεις της Συνέλευσης,**

**Έχοντας υπόψη τα πορίσματα της εργασίας που έγινε από τις δύο επί τούτο Ομάδες Εργασίας,
Επικυρώνοντας την απόφαση x/CP.15 της Ομάδας Εργασίας περί Μακρόπνοης Ομαδικής Δράσης και
την απόφαση x/CMP.5 που ζητεί από την ad hoc Ομάδα Εργασίας περί περαιτέρω Δεσμεύσεων των
μερών του Παραρτήματος Ι -σύμφωνα με το πρωτόκολλο του Κυότο- να συνεχίσει το έργο της,
Καταλήξαμε στην εξής συμφωνία της Κοπεγχάγης που τίθεται σε ισχύ αμέσως.**

1. Υπογραμμίζουμε ότι η κλιματική αλλαγή είναι μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις της εποχής μας. Τονίζουμε την έντονη πολιτική μας βούληση να καταπολεμήσουμε επειγόντως την κλιματική αλλαγή σύμφωνα με την αρχή των κοινών αλλά διαφοροποιημένων ευθυνών και των σχετικών ικανοτήτων. Για να επιτύχουμε τον τελικό σκοπό της Συνέλευσης να σταθεροποιηθεί η συγκέντρωση των αερίων του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα σε επίπεδο που θα προλαμβάνει επικίνδυνες ανθρωπογενείς επιπτώσεις στο κλιματικό σύστημα, αναγνωρίζοντας την επιστημονική άποψη ότι η αύξηση τις θερμοκρασίας της Γης πρέπει να είναι κάτω από 2 βαθμούς Κελσίου, στη βάση της ισότητας και στο γενικό πλαίσιο της αειφόρου ανάπτυξης, θα επιταχύνουμε την μακρόπνοη συνεργατική μας δράση για την καταπολέμηση της αλλαγής κλίματος. Αναγνωρίζουμε τις κρίσιμες συνέπειες της αλλαγής κλίματος και τα δυνατά αποτελέσματα των σχετικών μέτρων πάνω σε χώρες που είναι ιδιαίτερα ευπαθείς στις δυσάρεστες συνέπειές της και τονίζουμε την ανάγκη να συσταθεί ένα ευρύ πρόγραμμα προσαρμογής που θα περιλαμβάνει διεθνή ενίσχυση.

2. Συμφωνούμε ότι απαιτούνται σοβαρές περικοπές των εκπομπών αερίων παγκοσμίως σύμφωνα με την επιστήμη και, όπως γράφεται στην Έκθεση της Τέταρτης Εκτίμησης της IPCC* με προοπτική να μειωθούν οι εκπομπές αερίων σε βαθμό που θα διατηρηθεί η αύξηση της θερμοκρασίας τη Γης κάτω από 2 βαθμούς Κελσίου και να αναληφθεί δράση για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός σύμφωνα με την επιστήμη και σε βάση ισότητας. Πρέπει να συνεργαστούμε για να επιτύχουμε το ανώτατο αυτό όριο των παγκοσμίως και των εθνικών εκπομπών όσο το δυνατό πιο γρήγορα, αναγνωρίζοντας ότι ο χρόνος για να φθάσουν στο όριο αυτό θα είναι μακρότερος για τις αναπτυσσόμενες χώρες και έχοντας υπόψη ότι η κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη και η

εξάλειψη της φτώχειας είναι κύριες και εξέχουσες προτεραιότητες των αναπτυσσόμενων χωρών και ότι η κατάρτιση στρατηγικής ανάπτυξης με χαμηλές εκπομπές είναι απαραίτητες για την αειφόρο ανάπτυξη.

3. Η προσαρμογή στα ανεπιθύμητα αποτελέσματα της αλλαγής κλίματος και οι πιθανές συνέπειες των σχετικών μέτρων είναι πρόβλημα που αντιμετωπίζεται από όλες τις χώρες. Απαιτείται επειγόντως ταχύτερη δράση και διεθνής συνεργασία πάνω στην προσαρμογή, για να εξασφαλιστεί η εφαρμογή της Συμφωνίας με τη βοήθεια και ενίσχυση της εφαρμογής ενεργειών προσαρμογής, που έχουν σκοπό τη μείωση της ευπάθειας και τη δημιουργία ανθεκτικότητας στις αναπτυσσόμενες χώρες, ειδικά στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, στα μικρά νησιωτικά αναπτυσσόμενα κράτη και στην Αφρική. Συμφωνούμε ότι οι αναπτυγμένες χώρες θα δώσουν αρκετή, προβλεπτή και διαρκή οικονομική βοήθεια, τεχνολογία και ανάπτυξη ικανότητας, για να στηρίξουν την εφαρμογή της δράσης προσαρμογής στις αναπτυσσόμενες χώρες.

4. Οι χώρες του Παραρτήματος Ι δεσμεύονται να εφαρμόσουν χωριστά ή μαζί τους ποσοτικά προσδιορισμένους σ' όλη την οικονομία στόχους για τα αέρια εκπομπών μέχρι το 2020, που θα υποβληθούν στη μορφή που δίνεται στην Προσθήκη Ι από τις χώρες του Παραρτήματος Ι προς τη γραμματεία μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2010 για να περιληφθούν σε έγγραφο του INF. Οι χώρες του Παραρτήματος, Ι που μετέχουν του Πρωτοκόλλου του Κυότο, θα ενισχύσουν έτσι περαιτέρω τις μειώσεις εκπομπών αερίων που άρχισαν με το Πρωτόκολλο του Κυότο. Η πραγματοποίηση των μειώσεων και η οικονομική ενίσχυση από τις αναπτυγμένες χώρες θα μετριέται, θα αναφέρεται και θα επαληθεύεται σύμφωνα με τις υπάρχουσες και όσες προστεθούν οδηγίες που έγιναν αποδεκτές από την Συνέλευση των Μερών, και θα εξασφαλίσουν ότι ο υπολογισμός των στόχων και

* Διεθνής Επιστημονική Επιτροπή για το Κλίμα

των επιδοτήσεων θα είναι αυστηρός, σθεναρός και διαφανής.

5. Τα Μέρη που δεν είναι στο Παράρτημα I της Συνέλευσης θα εφαρμόσουν μέτρα μετριασμού των εκπομπών, περιλαμβανομένων αυτών που θα υποβληθούν στη γραμματεία από τα μέρη που δεν είναι στο Παράρτημα I κατά το σχέδιο που δίνεται στην Προσθήκη I μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2010, για να συμπεριληφθούν σε ένα έγγραφο της συνέλευσης, σύμφωνα με το άρθρο 4,1 και το άρθρο 4,7 και μέσα στο πλαίσιο της αειφόρου ανάπτυξης. Οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες και τα μικρά νησιωτικά αναπτυσσόμενα κράτη μπορούν να λάβουν μέτρα προαιρετικά και στη βάση της συμπαράστασης. Οι δράσεις μείωσης των αερίων που λαμβάνονται στο εξής και που προβλέπονται από Μέρη που δεν είναι στο παράρτημα I, όπως και εθνικές απογραφικές εκθέσεις, θα διαβιβάζονται μέσω εθνικών επικοινωνιών κατά το άρθρο 12,1 (b) κάθε δύο χρόνια στη βάση των οδηγιών που θα γίνουν αποδεκτές από τη Συνέλευση των Μερών. Εκείνα τα μέτρα μείωσης, που θα είναι στις εθνικές επικοινωνίες ή που θα διαβιβάζονται αλλιώς στη Γραμματεία, θα προστίθενται στον κατάλογο της Προσθήκης II. Τα μέτρα μείωσης που λαμβάνονται από Μέρη, που δεν είναι στο παράρτημα I, θα υπόκεινται σε εγχώρια μέτρηση, αναφορά και επαλήθευση, το αποτέλεσμα των οποίων θα αναφέρεται μέσω των Εθνικών Επικοινωνιών τους κάθε δύο χρόνια.

.....
(Παραλείπονται λεπτομέρειες για μετρήσεις, επαληθεύσεις και οικονομικές επιδοτήσεις).

6. Αναγνωρίζουμε τον καίριο ρόλο της μείωσης εκπομπών αερίων, που γίνονται από την αποψίλωση και την υποβάθμιση δασών, και την ανάγκη να ενισχυθεί η απορρόφηση αερίων του θερμοκηπίου από τα δάση και συμφωνούμε στην ανάγκη να δοθούν θετικά κίνητρα για τέτοια δράση μέσω της άμεσης εγκατάστασης ενός συστήματος που θα περιλαμβάνει REDD-plus, για να γίνει δυνατή η διακίνηση οικονομικών πόρων από τα αναπτυσσόμενα κράτη.

7. Αποφασίζουμε να επιδιώξουμε διάφορες προσεγγίσεις, περιλαμβανομένων των ευκαιριών χρήσεως των αγορών, για να ενισχυθεί η αποτελεσματικότητα σε σχέση με τη δαπάνη μείωσης των εκπομπών αερίων και να προωθήσουμε δράσεις μείωσης. Στις αναπτυσσόμενες χώρες, ειδικά σε εκείνες με οικονομίες που δεν εκπέμπουν αέρια (θερμοκηπίου), πρέπει να δοθούν κίνητρα, για να συνεχίσουν να αναπτύσσονται με μεθόδους χαμηλών εκπομπών αερίων.

8. Κλιμακούμενες, νέες και πρόσθετες, προβλεπτές και επαρκείς επιχορηγήσεις και καλύτερη πρόσβαση θα δοθούν στις αναπτυσσόμενες χώρες, σύμφωνα με τις σχετικές προβλέψεις της Συνέλευσης, για να γίνει δυνατή και να ενισχυθεί ταχεία δράση για τη μείωση αερίων, περιλαμβανομένης ουσιαστικής επιχορήγησης για να μειωθούν οι εκπομπές λόγω αποψίλωσης δασών και υποβάθμισης δασών (REDD-plus), για προσαρμογή ανάπτυξη και μεταφορά τεχνολογίας και δημιουργία ικανότητας, για την επιταχυνόμενη εφαρμογή της Συνθήκης. Η συλλογική δέσμευση των αναπτυγμένων χωρών είναι η παροχή νέων και πρόσθετων επιχορηγήσεων, περιλαμβανομένης της δασοπονίας και επενδύσεις μέσω διεθνών ιδρυμάτων, που θα προσεγγίζουν τα 30 δισεκατομμύρια δολάρια για την περίοδο 2010-2012 με ισορροπημένη τοποθέτηση μεταξύ προσαρμογής και μείωσης ρύπων. Η επιχορήγηση για προσαρμογή θα θεωρείται προτεραιότητα για τις πιο ευπαθείς αναπτυσσόμενες χώρες, όπως είναι οι λιγότερο αναπτυγμένες, οι μικρές νησιωτικές αναπτυσσόμενες χώρες και η Αφρική. Μέσα στο πλαίσιο σημαντικών δράσεων μείωσης ρύπων και διαφάνειας κατά την εφαρμογή οι αναπτυγμένες χώρες δεσμεύονται να κινήσουν από κοινού 100 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο μέχρι το 2020 για να ανταποκριθούν στις ανάγκες των αναπτυσσόμενων χωρών. Αυτή η επιχορήγηση θα προέλθει από μεγάλη ποικιλία πηγών, δημοσίων και ιδιωτικών, διμερών και πολυεθνικών, περιλαμβανομένων εναλλακτικών οικονομικών πηγών. Η νέα πολυεθνική επιχορήγηση για προσαρμογή θα παραδοθεί μέσω δραστικών και αποδοτικών οικονομικών ρυθμίσεων, με διοικητική δομή που θα προβλέπει ίση αντιπροσώπευση των αναπτυγμένων και των αναπτυσσόμενων χωρών. Ουσιαδές μέρος αυτής της επιχορήγησης θα ρέει μέσω του Πράσινου Κλιματικού Ταμείου της Κοπεγχάγης.

9. Για το σκοπό αυτό, θα σχηματισθεί μία Επιτροπή Υψηλού Επιπέδου με την καθοδήγηση της Συνελεύσεως των μελών και υπόλογη σ' αυτήν, για να μελετά τις δυνατές πηγές εισοδήματος, περιλαμβανομένων εναλλακτικών πηγών χρηματοδότησης, με σκοπό να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός.

10. Αποφασίζουμε το Ταμείο Πράσινου Κλίματος της Κοπεγχάγης να ιδρυθεί ως λειτουργική ενότητα του οικονομικού μηχανισμού της Συνθήκης για να στηρίζει το πρόγραμμα, τα σχέδια, την πολιτική και άλλες δραστηριότητες στις αναπτυσσόμενες χώρες, που έχουν σχέση με μείωση των ρύπων περιλαμβανομένων των REDD-plus, της

προσαρμογής, της ανάπτυξης ικανοτήτων, τη δημιουργία και μετάδοση τεχνολογίας.

11. Για το σκοπό της επιτάχυνσης της δράσης για την ανάπτυξη και μετάδοση τεχνολογίας αποφασίζουμε να ιδρύσουμε ένα Μηχανισμό Τεχνολογίας, που θα αναλάβει αυτή την επιτάχυνση, ώστε να ενισχυθεί η προσαρμογή και η μείωση ρύπων, που θα καθοδηγείται με μια προσέγγιση προώθησης από τη χώρα και βασισμένη στις εθνικές συνθήκες και προτεραιότητες.

12. Ζητούμε να ολοκληρωθεί μια εκτίμηση της εφαρμογής αυτής της Συμφωνίας μέχρι το 2015, επίσης υπό το φως του τελικού σκοπού των Συμφωνιών. Αυτό θα περιλαμβάνει τη θεώρηση της ενίσχυσης του μακρόπνοου σκοπού κάνοντας μνεία διαφόρων θεμάτων που θέτει η επιστήμη, περιλαμβανομένων της ανόδου της θερμοκρασίας κατά 1,5⁰ Κελσίου.

Σημ. Η συμφωνία υπογράφηκε από τις ΗΠΑ, την Κίνα, τη Ινδία, τη Νότια Αφρική και τη Βραζιλία. Δεν κατορθώθηκε η επίσημη υπογραφή από τα άλλα μέλη των Ηνωμένων Εθνών (η Δανική Κυβέρνηση συμφώνησε να συντονίσει επίσημη έγκριση τις επόμενες εβδομάδες). Ο Υνο de Boer, Γραμματέας της Συνέλευσης-Πλαίσιου των Ηνωμένων Εθνών για την Αλλαγή του Κλίματος (UNFCCC) δήλωσε: *«Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι πρόκειται για έγγραφο προθέσεων και δεν είναι καθοριστικό για το τι είναι ανάγκη να γίνει με όρους νομικούς. Άρα τώρα η πρόκληση είναι να μετατραπεί αυτό που έχουμε συμφωνήσει πολιτικά σε κάτι πραγματικό, μετρητό και επαληθεύσιμο».*

Source: UNFCCC Ηλεκτρον. Περιοδικό Grist

Ο Έλληνας γιατρός σωτήρας των φτωχών παιδιών

7.12.2009 Τα τελευταία έντεκα χρόνια έχει δώσει ζωή σε 9.000 παιδιά σε ολόκληρο τον κόσμο. Μοναδική του αμοιβή, το χαμόγελο που ξαναγεννήθηκε στα χείλη τους.

Ο καρδιοχειρουργός **Αυξέντιος Καλαγκός**, αποτελεί ένα ζωντανό μήνυμα ελπίδας ότι η ανθρωπιά δεν έχει χαθεί. Το όνομά του έχει συνδεθεί με τη σωτηρία πολλών καρδιοπαθών στο Λίβανο, στη Γεωργία, στη Σερβία, στην Κύπρο, στην Ινδία, στο Μαρόκο, στην Αλγερία, στο Μαυρίκιο, στη Μοζαμβίκη, στην Ερυθραία, στο Κιργιστάν, στη Μαδαγασκάρη, στη Βενεζουέλα, στην Ουκρανία και στην Μποτσουάνα.

Στα 23 του αποφοίτησε από την Αμερικανική Ιατρική Σχολή της Κωνσταντινούπολης και στα 40 του έγινε τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης. Αργότερα ήταν ο καλύτερος μαθητής του κορυφαίου καρδιοχειρουργού Μαγκντί Γιακούμπτ.

Ιδρυτής του φιλανθρωπικού ιδρύματος **«Καρδιές για όλους»**, ο Έλληνας γιατρός από την Πόλη μαζί με την ομάδα του δεν κάνει τίποτα άλλο από το να χειρουργεί καθημερινά όλα τα παιδιά στις φτωχές συνοικίες του κόσμου μόνο και μόνο για να ξαναδεί το χαμόγελο στα χείλη τους. «Μπορεί να ακουστεί κοινότυπο, αλλά είναι αλήθεια: η μόνη μου ανταμοιβή είναι το χαμόγελο των παιδιών που έχω σώσει και η χαρά που νιώθουν οι οικογένειές τους. Αυτά μου αρκούν» λέει περήφανος μιλώντας στην «Espresso». Ζει στην Υεμένη, αλλά οπουδήποτε στο κόσμο κι αν τον χρειαστούν, δηλώνει παρών. Δουλεύει δεκαοχτώ ώρες τη μέρα, όμως όπως λέει δεν κοιτάει ποτέ το ρολόι του: «Στην Υεμένη, που είναι η βάση μου, χειρουργώ κάθε μήνα περίπου σαράντα με πενήντα περιστατικά.

Όταν ταξιδεύω για φιλανθρωπικό σκοπό, είμαι ικανός να χειρουργήσω περίπου πενήντα περιστατικά μέσα σε δέκα μέρες, για να αυξήσω τον αριθμό των παιδιών που περιμένουν μήνες και χρόνια να υποβληθούν σε επέμβαση. Υπερβαίνω τις δυνάμεις μου. Δουλεύω περίπου δεκαοχτώ ώρες την ημέρα και τα Σαββατοκύριακα».

«Πιστεύω στον Θεό»

Ο πρώτος άνθρωπος που του έδειξε το δρόμο της φιλανθρωπίας ήταν –όπως μας αποκαλύπτει ο ίδιος– ο πατέρας του, κορυφαίος παθολόγος στην Κωνσταντινούπολη: «Από τα παιδικά μου χρόνια θυμάμαι ότι ο πατέρας μου μου έλεγε να αφογκράζομαι τον πόνο των ανθρώπων και ειδικά αυτών που ζούνε στη φτώχεια».

Τον ρωτάμε αν πιστεύει στον Θεό. Αν έχει κάποια βάση αυτό που λέμε όταν κινδυνεύει κάποιος δικός μας άνθρωπος: «Ο Θεός να βάλει το χέρι του». Η απάντησή του είναι αποφασιστική: «Πρέπει να ξέρετε πως κάθε φορά που χειρουργώ πάνω από το χειρουργικό τραπέζι δεν κάνω τίποτα άλλο από το να επικαλούμαι τον Θεό». Και συνεχίζει συγκινημένος: «Αμέσως μετά, όταν όλα πάνε καλά, σε κάθε ευκαιρία θαυμάζω το έργο του Θεού πάνω σε μας τους ανθρώπους. Ναι, λοιπόν, πιστεύω στον Θεό. Άλλωστε, ο παππούς μου ήταν ιερέας». Έρχεται όμως κάποια στιγμή στη ζωή, όπως μας λέει ο κ. Καλαγκός, που όλοι οι άνθρωποι νιώθουν πως κάποια πράγματα είναι υπεράνω των δυνάμεών τους: «Θυμάμαι πριν από εννιά χρόνια είχα χειρουργήσει ένα δύσκολο περιστατικό στη Μοζαμβίκη: Ένα παιδί 3 ετών με καρδιακή ανεπάρκεια, το οποίο όμως απεβίωσε τρεις ημέρες

μετά την επέμβαση και ενώ νοσηλευόταν στην εντατική μονάδα.

Όταν πήγα να συζητήσω τις αιτίες του θανάτου με τη μητέρα του, έμαθα έκπληκτος ότι αυτή η γυναίκα ήταν έγκυος 7 μηνών και μόλις πριν από δύο μήνες είχε χάσει και τον σύζυγό της.

Είχε, λοιπόν, πουλήσει τα πάντα για να μπορέσει να μεταφέρει το άρρωστο παιδί της από το χωριό στην πρωτεύουσα, στο ιατρικό μας κέντρο, ενώ ταυτόχρονα την είχαν εγκαταλείψει φίλοι και συγγενείς. Το κλάμα και ο πόνος αυτής της γυναίκας που δεν είχε χρήματα ούτε για να θάψει το παιδί της με έκαναν να καταλάβω, με τον πιο σκληρό τρόπο, τι σημαίνει ζωή.

Της έδωσα αμέσως όλα μου τα χρήματα, όλο μου το μισθό και ζήτησα από τον διευθυντή του ιατρικού κέντρου να της δώσει δουλειά στο μαγειρείο της μονάδας, όπως και έγινε. Σήμερα είναι ευτυχισμένη. Γέννησε τελικά δύο παιδάκια και συνεχίζει μέχρι σήμερα να δουλεύει στο ίδιο κέντρο.

Είναι αυτές οι συνθήκες στις χώρες του Τρίτου Κόσμου που μου δίνουν την εντύπωση πως ορισμένα πράγματα εξακολουθούν να είναι "υπεράνω των δυνάμεών μου", όμως ποτέ δεν λυγίζω.

Βέβαια, για να αλλάξουν οι συνθήκες ζωής και το βιοτικό επίπεδο σε αυτές τις χώρες πρέπει οι μεγάλες δυνάμεις να δουν διαφορετικά τις αιτίες της φτώχειας».

Η ευτυχία της προσφοράς

Παρά το γεγονός ότι έχει βραβευτεί δεκάδες φορές από διεθνείς οργανισμούς και ιδρύματα, όπως ο ίδιος λέει, δεν έχει αλλάξει ούτε στο ελάχιστο τις συνήθειές του και το χαρακτήρα του: «Σας λέω μετά λόγου γνώσεως πως όλα αυτά τα χρόνια όσο ακριβώς προχώρησα σε επιστημονικό και σε φιλανθρωπικό επίπεδο, άλλο τόσο προσπαθώ να είμαι ταπεινός, και αυτό είναι το μεγαλύτερο ιδανικό στη ζωή».

Τι κι αν έχει θυσιάσει το χρόνο του και την οικογενειακή του ζωή; Εκείνο που έχει σημασία – όπως λέει- είναι να είσαι χρήσιμος για τον διπλανό σου. Αυτό προσπαθεί να μεταλαμπαδεύσει και στα δυο παιδιά του – τις ελάχιστες ώρες που είναι κοντά τους. Όμως, ο Αυξέντιος Καλαγκός δεν έχει μόνο τον Κωνσταντίνο και τον Αλέξανδρο.

Έχει σαν παιδιά του 9.000 φτωχά αγγελούδια, που δεν είχαν πρόσβαση στη δημόσια και δωρεάν υγεία των χωρών που ζούσαν, στα οποία χάρισε αφιλοκερδώς το δικαίωμα να αναπνέουν και να μπορεί η καρδούλα τους να χτυπάει κανονικά. Συνεχιστές του φιλανθρωπικού και του επιστημονικού έργου του ευτυχώς – όπως λέει- υπάρχουν.

ΟΞΥΡΡΥΓΧΕΙΟΙ ΠΑΠΥΡΟΙ

Επιστολές του Ρωμαίου Συγκλητικού Μενένιου Άπιου προς τον ανθύπατο Ατίλιο Νάβιο. Μετέφρασε ο Κωνσταντίνος Τσάτσος και δημοσίευσε η Νέα Εστία (1954). Βρέθηκαν στον Οξύρρυγχο, στο σημερινό Μπενεζά, πλάι σε μια αναποδογυρισμένη σαρκοφάγο. Αναφέρονται σε χαρακτηρισμούς των Ελλήνων της εποχής εκείνης. Γράφτηκαν περίπου στα 120 μ.Χ.

Απόσπασμα τρίτο

Σημ. Μεταφρ. Ο επιστολογράφος Μενένιος Άπιος σε σειρά από επιστολές αναλύει το πολιτικό ήθος των Ελλήνων. Είναι φανερό πως ο Ατίλιος Νάβιος διοικεί περιοχές με ελληνικούς πληθυσμούς και ο Μενένιος Άπιος στον καιρό του είχε κάνει το ίδιο.

έλληνας είναι πιο εγωιστής από μας και συνεπώς και από όλα τα έθνη του κόσμου. Το άτομό του είναι «πάντων χρημάτων μέτρον» κατά το ρητό του Πρωταγόρα. Αδέσμευτο, αυθαίρετο, και ατίτασο, αλλά και αληθινά ελεύθερο ορθώνεται το εγώ των ελλήνων. Χάρης σε αυτό σκεφθήκανε πηγαία, πρώτοι αυτοί, όσα εμείς αναγκάζομαστε σήμερα να σκεφτούμε σύμφωνα με τη σκέψη τους. Χάρης σε αυτό βλέπουν με τα μάτια τους και όχι με τα μάτια εκείνων που είδαν πριν απ' αυτούς. Χάρης σε αυτό η σχέση τους με το σύμπαν, με τα πράγματα και τους ανθρώπους δεν μπαγιατεύει,

αλλά είναι πάντα νέα, δροσερή και το κάθε τι, χάρις σε αυτό το εγώ, αντιχτυπάει σαν πρωτοφανέρωτο στην ψυχή τους. Είναι όμως και του καλού και του κακού πηγή τούτο το χάρισμα. Το ίδιο εγώ που οικοδομεί τα ιδανικά πολιτικά συστήματα, αυτό διαλύει και τις πραγματικές πολιτείες των ανθρώπων. Και ήρθανε οι καιροί όπου ο ελληνικός εγωισμός ξέχασε την τέχνη που οικοδομεί τους ιδανικούς κόσμους, αλλά δεν ξέχασε την τέχνη που γκρεμίζει τις πραγματικές πολιτείες. Και εμείς τους συναντήσαμε, καλέ Ατίλιε, σε τέτοιους καιρούς και γι' αυτό η κρίση

μας γι' αυτούς συμβαίνει να είναι αυστηρή, που κάποτε καταντάει άδικη.

Αλλά και πώς να μην είναι; Η μοίρα μας έταξε νομοθέτες του κόσμου και το ελληνικό άτομο περιφρονεί το νόμο. Δεν παραδέχεται άλλη κρίση δικαίου παρά την ατομική του, που δυστυχώς στηρίζεται σε ατομικά κριτήρια. Απορείς πως η πατρίδα των πιο μεγάλων νομοθετών έχει τόση λίγη πίστη στο νόμο. Και όμως από τέτοιες αντιθέσεις πλέκεται η ψυχή των ανθρώπων και η πορεία της ζωής των. Σπάνια οι έλληνες πείθονται «τοις κείνων ρήμασι». Πείθονται μόνο στα ρήματα τα δικά τους και ή αλλάζουν τους νόμους κάθε λίγο, ανάλογα με τα κέρια της στιγμής ή όταν δεν μπορούν να τους αλλάξουν, τους αντιμετωπίζουν σαν εχθρικές δυνάμεις και τότε μεταχειρίζονται εναντίον τους τη βία ή το δόλο. Α! τόσο τη χαιρείται ο έλληνας την εύστροφη καταδολιεύσή τους, τους σοφιστικούς διαλογισμούς, που μεταβάλλουν τους νόμους σε ράκη!

Ο έλληνας έχει πιο αδύνατη μνήμη από μας και γι' αυτό έχει λιγότερη συνέχεια στον πολιτικό του βίο. Είναι ανυπόμονος και κάθε λίγο, μόλις δυσκολέψουν κάπως τα πράγματα, αποφασίζει ριζικές μεταρρυθμίσεις. Θες να σαηνέψεις την εκκλησία του δήμου σε μια πόλη ελληνική; Πες τους: «Σας υπόσχομαι αλλαγή». Πες τους: «Θα θεσπίσω νέους νόμους». Αυτό αρκεί, με αυτό χορταίνει η ανυπομονησία του, το απίκορο πάθος του. Τι φαινές συλλήψεις θα βρεις μέσα σε αυτά τα ελληνικά δημιουργήματα της ιδιοτροπίας της στιγμής. Εμείς δειλά - δειλά και μόνο με το χέρι του πραιτόρα τολμήσαμε, διολισθαίνοντας μέσα στους αιώνες, να ξεφύγουμε από τους άκαμπτους κλοιούς της Δωδεκαδέλτου μας, και πάλι διατηρώντας όλους τους τύπους, όλα τα εξωτερικά περιβλήματα. Τούτη η υποκρισία των μορφών, όταν η ουσία αλλάζει, δείχνει πόση είναι η ταπεινοφροσύνη μας μπρος σε κάθε τι που είναι θεσμός και έθος και παράδοση, πόσο το παρελθόν και η συνέχειά του βαραίνουν στην πορεία μας και πόσο δίκαια αντέχομε αιώνες εκεί που οι έλληνες εκάμφθησαν σε δεκαετηρίδες.

Μέσα στους πιο πολλούς έλληνες, άμα σκαλίσεις λόγο Θα βρεις έναν ισχνόν υπερόπτη Κοριολανό, έναν άσωτον εκδικητικόν Αλκιβιάδη, ένα εγώ μεγαλύτερο από την πατρίδα. Όχι βέβαια σε όλους αλλιώς δεν θα υπήρχαν σήμερα πια ελληνικές πόλεις. Αλλά όποιος διοικεί, σαν και σένα, ένα λαό, πρέπει να γνωρίζει τις άρχουσες ροπές, που δεν φτάνουν βέβαια ως τη φανερή ακρότητα του ωραίου Αθηναίου ή του δικού μας Γάιου Μάρκου, αλλά που τείνουν προς τα εκεί. Οι

πολλοί, από χίλιους δύο λόγους, γιατί είναι πιο μικροί και πιο αδύνατοι, σταματούν μεσοδρομής. Μα και με αυτούς το κακό γίνεται.

Οι έλληνες λίγα πράγματα σέβονται και σπάνια όλοι τους τα ίδια. Και προς καλού και προς κακού στέκουν απάνω από τα πράγματα. Για να κρίνουν αν ένας νόμος είναι δίκαιος, θα τον μετρήσουν με το μέτρο της προσωπικής τους περίπτωσης, ακόμα και όταν υπεύθυνα τον κρίνουν στην εκκλησία ή στο δικαστήριο. Ο έλληνας ζητεί από το νόμο δικαιοσύνη για τη δική του προσωπική περίπτωση. Αν τύχει και ο νόμος, δίκαιος στην ολότητά του, δεν ταιριάζει σε λίγες περιπτώσεις, όπως η δική του, δεν μπορεί αυτό να το παραδεχθεί. Και εν τούτοις τετρακόσια χρόνια τώρα το διακήρυξε ο μεγάλος τους Πλάτων, πως τέτοια είναι η μοίρα και η φύση των νόμων· πως άλλο νόμος και άλλο δικαιοσύνη· το διακήρυξε και ο Σταγειρίτης, χωρίζοντας το δίκαιο από το επεικές. Αλλά δεν τ' ακούει αυτά ο έλληνας. Δεν δέχεται να θυσιάσει τη δική του περίπτωση; το δικό του εγώ σ' ένα νόμο σκόπιμο και δίκαιο στη γενικότητά του. Έτσι είναι οι πολλοί στις πόλεις που πρόκειται τώρα να διοικήσεις, έτσι διαφορετικοί, αν όχι από μας, όμως από τους Πατέρες μας, που θεμέλιωσαν το μεγαλείο της παλιάς, της αληθινής δημοκρατίας.

[Το βρήκε και το έστειλε ο Θανάσης Λιαραμάντζας](#)

Σημ. «Γράμματος»: Όπως βεβαιώνει ο Στέλιος Παπαθεμελής σε γράμμα του προς τον Παντελή Σαββίδη, τα κείμενα αυτά δεν είναι μεταφράσεις επιστολών κάποιου Ρωμαίου συγκλητικού, που τα βρήκε τάχα κάποιος Γερμανός καθηγητής φίλος του Κ. Τσάτσου, αλλά τα έγραψε ο ίδιος ο Κωνσταντίνος Τσάτσος το 1954 και το ομολόγησε μετά 30 χρόνια. Δεν παύουν όμως να είναι εύστοχα και ενδιαφέροντα.

Από τις πιο ωραίες φωτογραφίες του χρόνου (Από το National Geographic)

Η δύση του ηλίου κάνει ώστε οι σκιές να φαίνονται σαν άλογα και οι ίδιες οι ζέβρες να χάνονται σχεδόν...

Η φώκια και το μικρό της

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΥΣ

Το κλειδί

της Leslie Ligon

Πριν από χρόνια, όταν υπήρχε οικονομική κρίση, έχασα τη δουλειά μου και χρειάστηκα έξι μήνες για να βρω άλλη. Τελείωσε ο χρόνος του επιδόματος ανεργίας, δεν είχα κανένα εισόδημα και χρωστούσα το νοίκι μου. Στο τέλος μου έκαναν έξωση από το διαμέρισμα και μέναμε, η κόρη μου (επτά χρονών) και εγώ στο αυτοκίνητο με μερικά πράγματα.

Πουλήσαμε όλα όσα δεν ήταν απαραίτητα για να αγοράσουμε φαγητό. Πλενόμαστε σε λουτρά των βενζιναδικών και ψάχναμε να βρούμε καλά φωτιζόμενους χώρους πάρκιν για να κοιμηθούμε. Ήταν ακόμα φθινόπωρο, αλλά οι νύχτες ήταν πολύ κρύες.

Πήγαινα την κόρη μου στο σχολείο και έβαζα αγγελίες για δουλειά. Είχα δώσει το τηλέφωνο μιας φίλης μου για τις απαντήσεις. Είπα στη φίλη μου ότι μας είχαν κόψει το τηλέφωνο, αλλά δεν της είπα ότι κοιμόμαστε στο αυτοκίνητο. Αυτό δεν το είπα σε κανένα, από ντροπή προφανώς.

Μετά από δυο βδομάδες βρήκα δουλειά. Σκέφτηκα αμέσως να το πω στη φίλη μου, της οποίας το τηλέφωνο είχα δώσει, και πήγα στο μαγαζί που δούλευε, ένα κατάστημα βίντεο.

Με βρήκε πολύ κουρασμένη, με κύκλους κάτω από τα μάτια, και με ρώτησε τι συνέβαινε. Τις είπα την αλήθεια και πρόσθεσα ότι, όταν σε δυο

βδομάδες θα έπαιρνα την πρώτη μου αμοιβή, θα μπορούσα να νοικιάσω ένα διαμέρισμα.

Δεν είχα καταλάβει ότι κάποιος νέος στεκόταν εκεί κοντά και όταν τελείωσα, ήρθε κοντά μου και μου έβαλε στο χέρι ένα κλειδί. Είπε ότι μόλις είχε μετακομίσει σε μεγαλύτερο διαμέρισμα και το παλιό του σπίτι ήταν άδειο και πληρωμένο μέχρι τέλους του μηνός (ακόμα τρεις εβδομάδες). Λυπόταν που δεν είχε μέσα έπιπλα και είπε ότι θα ειδοποιούσε τη ηλεκτρική εταιρεία να μην κόψει το ρεύμα μέχρι τέλους του μηνός. Μετά μου έδωσε τη διεύθυνση.

Τότε εγώ πια έκλαιγα και προσπαθούσα να του πω ότι, όταν ορθοποδούσα θα τον πλήρωνα. Μου είπε να μην ανησυχώ, αφού το διαμέρισμα ήταν πληρωμένο και κάποιος θα το χρησιμοποιούσε.

Δεν πήρα το όνομα αυτού του κυρίου, ούτε αυτός το δικό μου. Με εξέπληξε ότι με εμπιστευτήκε, χωρίς να ξέρει αν ήμουν άνθρωπος που θα χάλαγε κάτι στο διαμέρισμα ή όχι.

Αυτοί οι τρεις μήνες που μέναμε στο διαμέρισμα η κόρη μου και εγώ που επέτρεψαν να βρω τον εαυτό μου και νοίκιασα ένα διαμέρισμα όταν πληρώθηκα.

Έχω λάβει βοήθεια από πολλούς στη ζωή μου και έχω και εγώ βοηθήσει ισάριθμους, αλλά αυτό που έκανε για μας εκείνος ο νέος εκείνη τη μέρα μου έφερε συγκίνηση που δεν περιγράφεται.

Η Αιτή και εμείς οι Έλληνες

Η τραγωδία του αϊτινού λαού μάς συγκλονίζει όλους!

Ιδιαίτερα, όμως, **οι Έλληνες έχουμε ένα χρέος παραπάνω:**

Η μικρή και φτωχή αυτή χώρα είναι **η πρώτη που αναγνώρισε την Ελληνική**

Επανάσταση του 1821 διά του Προέδρου της Μπουαγιέ: Μάλιστα, μόλις που τελείωσε τον δικό της απελευθερωτικό πόλεμο εναντίον των Γάλλων αποικιοκρατών, κατεστραμμένη οικονομικά, και έστειλε στο Παρίσι, στον **ΑΔΑΜΑΝΤΙΟ ΚΟΡΑΗ,**

25 τόνους καφέ να εκπονηθούν, για να αγοραστούν όπλα για τον δικό μας αγώνα.

Επίσης, έστειλε 100 εθελοντές, μαύρους στρατιώτες, να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων, αν και δεν έφτασαν ποτέ, αφού πιθανόν σφαγιάστηκαν από Γάλλους.

Πόσοι Έλληνες τα γνωρίζουμε αυτά ή τα θυμόμαστε;

Ας τους θυμηθούμε τουλάχιστον τώρα!
«Το πρώτο κράτος που αναγνώρισε την ελληνική επανάσταση επίσημα ήταν η Αϊτή, ο Βογιέρ έστειλε στις 15.01.1822 έγγραφο στην ελληνική επιτροπή του Παρισιού απαντώντας στην αίτηση των Κοραή, Πίκκολου και Βογορίδη, στο οποίο ανάγγελλε την αναγνώριση της ελληνικής προσωρινής διοίκησης και ευχόταν την νίκη της επανάστασης». (Τάσος Βουρνάς, *Ιστορία της Νεώτερης Ελλάδας, Αθήνα, εκδ. Τολίδης, σελ. 94.*)

Προξενείο Αϊτής:
οδός Βασ. Σοφίας 26-28, Μαρούσι
Τηλ. 210 6123014

<http://amfiaraos59.blogspot.com>

Παραμύθια της Θράκης

Ο γέρος κι η γριά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια γριά και ζούσε μόνη στο σπιτάκι της. Απέναντί της έμενε ένας γέρος του οποίου το σπίτι ήταν όλο από αλάτι. Οι τοίχοι, τα έπιπλα, όλα από αλάτι!

Ο γέρος ήταν λίγο ιδιότροπος. Μια μέρα, που η γριά έβρασε φακή και δεν είχε αλάτι να βάλει, πήγε απέναντι στον γέρο και του είπε: «Σε παρακαλώ, μου δίνεις λίγο αλάτι να βάλω τη φακή μου, να μην τη φάω ανάλατη;»

Ο γέρος δεν της έδωσε αλάτι και είπε πως δεν έχει, ενώ του ήταν τόσο εύκολο, αφού όλο το σπίτι του ήταν από αλάτι. Η γριά γύρισε στο σπίτι της και έφαγε τη φακή της ανάλατη.

Πέρασε λίγος καιρός και έγινε μια τόσο μεγάλη μπόρα, που έλιωσε όλο το σπίτι του γέρου, αφού ήταν από αλάτι. Τότε ο γέρος πήγε στη γριά και είπε: «Γριά, γριά, μπορώ να μπω λίγο εδώ στην άκρη να μη βρέχομαι, γιατί το σπίτι μου έπεσε από τη βροχή; Δεν θα σε ενοχλώ καθόλου».

Τότε η γριά είπε: «Γέρο, εσύ δεν μου έδωσες τότε λίγο αλάτι να μην φάω ανάλατη τη φακή μου, αλλά άει τσακίσου και μπες λίγο μέσα!»

Σε λίγο ο γέρος που ήταν βρεγμένος, είδε τη φωτιά να καίει στο τζάκι και είπε: «Γριά, γριά, μπορώ να έρθω λίγο κοντά στο τζάκι να στεγνώσω, δεν θα σε ενοχλώ καθόλου».

Η γριά του απάντησε: «Γέρο, εσύ δεν μου έδωσες τότε λίγο αλάτι, που είχες πολύ, να μην φάω ανάλατη τη φακή μου, αλλά άει τσακίσου και έλα κοντά στο τζάκι!»

Ενώ ο γέρος στεκόταν στο τζάκι και στέγνωσε, η γριά έτρωγε τη βραδινή σούπα της. Τότε ο γέρος παρακάλεσε: «Δεν μου βάζεις κι εμένα λίγη σούπα που πεινάω;»

Τότε η γριά ξαναείπε: «Γέρο, εσύ δεν μου έδωσες τότε λίγο αλάτι που είχες, και έφαγα τη φακή μου ανάλατη, αλλά άει τσακίσου και φάε λίγη σούπα να μην πεινάς». Και του έβαλε ένα πιάτο σούπα.

Σε λίγη ώρα η γριά ετοιμάστηκε να κοιμηθεί. Κι ο γέρος, που καθόταν ακόμα στο τραπέζι κι έβλεπε πως θα περνούσε τη νύχτα καθιστός, τόλμησε και είπε: «Γριά, γριά, ξέρω πως είμαι ιδιότροπος, αλλά δεν με αφήνεις να πέσω κι εγώ σε μια ακρούλα του κρεβατιού για να μην περάσω τη νύχτα ξάγρυπνος;»

Η γριά κοντοστάθηκε και σε λίγο είπε: «Εσύ γέρο, δεν μου έδωσες τότε λίγο αλάτι που είχες, και έφαγα τη φακή μου ανάλατη, αλλά δεν

πειράζει, άει τσακίσου και πέσε εδώ στην άκρη να κοιμηθείς και συ...»

Αλληλούια

Ηταν μια φορά ένας παπάς και η παπαδιά του γκρίνιαζε ότι η γούνα της είχε παλιώσει και δεν φοριόταν και του ζητούσε επίμονα μια καινούργια γούνα. Εκείνος δεν είχε τόσα χρήματα να της αγοράσει και η γκρίνια συνεχιζόταν.

Μια μέρα ο παπάς είχε γεμίσει ένα κάρο ψωμιά και πήγαινε στο σπίτι του. Στο δρόμο τον σταμάτησε μια αλεπού και του ζήτησε ένα ψωμί, γιατί πεινούσε: «Αλληλούια, πατηλούια (πατερούλη), δώσε και σε μένα μια φραντζολούια!» Ο παπάς δεν της έδωσε και την έδιωξε με άγριο τρόπο. Αργότερα η αλεπού βγήκε πάλι μπροστά του και τον ξαναπαρακάλεσε: «Αλληλούια, πατηλούια, δώσε και σε μένα μια φραντζολούια!» Ο παπάς πάλι την έδιωξε και τη φοβέρισε.

Τότε η αλεπού έτρεξε και έκοψε δρόμο και στάθηκε πάλι μπροστά στο κάρο που ερχόταν και έκανε την ψόφια. Ο παπάς την είδε και είπε: «Να μια αλεπού ψόφια, αυτή θα γίνει καλή γούνα για την παπαδιά, που μου γκρινιάζει τόσο καιρό. Τη σήκωσε λοιπόν και την πέταξε πίσω στο κάρο. Η αλεπού δεν σάλεψε. Ο παπάς μπροστά εξακολουθούσε να οδηγεί το άλογο.

Η αλεπού ζωντάνεψε και άρχισε να πετάει έξω από το κάρο όλα τα ψωμιά ένα ένα. Στο τέλος πήδηξε κι αυτή κάτω.

Όταν ο παπάς έφτασε κοντά στο σπίτι του άρχισε να φωνάζει: «Παπαδιά, ε παπαδιά, κάψε την παλιά σου γούνα, γιατί σου φέρνω μια καινούργια από αλεπού!» Η παπαδιά άκουσε και έκαψε τη γούνα της. Όταν σταμάτησε ο παπάς και γύρισε να δει, στο κάρο δεν υπήρχε αλεπού ούτε ψωμιά.

Αυτό έγινε γιατί λυπήθηκε να δώσει ένα από τα πολλά ψωμιά που είχε στην πεινασμένη αλεπού.

(Τα παραμύθια αυτά τα διηγόταν –μαζί με άλλα μεγαλύτερα– ο πατέρας μου Γιώργος Τσελίκας στα παιδιά του, όπως τα άκουσε κι αυτός προφορικά στη Ανατολική Θράκη, στο Ορτάκιοι Αδριανουπόλεως. Ο τρόπος διηγήσεως, ζωντανός και χαριτωμένος, έχει κι αυτός μεγάλη σημασία, αλλά εδώ κατ' ανάγκη μένει μόνο ο μύθος, όπως τον θυμάμαι μετά από τόσα χρόνια...)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΑΜΑΡΤΗΜΑ – 24 Δεκεμβρίου 1942

Του Βαγγέλη Κρικοχωρίτη

Τ' αγγόνια μου πέντε κι επτά χρονών ζαρκαδάκια, οι δυο μεγάλες αγάπες μου και τα δυο μικρά βασανάκια μου, ήρθαν και φέτος ετοιμασμένα μετά και από τα σχετικά τηλεφωνήματα, που είχαν προηγηθεί για τη μεγάλη έξοδο, να ψάλουμε τα κάλαντα, με όργανα, φέτος κιθάρα ο μεγάλος, τρίγωνο ο μικρός, κι εγώ με μια φουσαρμόνικα «πίκολο» απομεινάρι μιας άλλης εποχής. Είχαν γλυκαθεί κι απ' το παραδάκι που κονόμησαν πέρσι (αξία που τη μετρούν και την εκτιμούν απ' τα γεννοφάσκια τους) και κατέφθασαν προπαραμονιάτικα στη μικρή μας πολιτεία να χριστουγεννιάσουν στα πατρογονικά.

Με παλιόκαιρο, κρύο τσουχτερό και χιονόνερο το πρωί παραμονής, δεν ήταν για έξοδο, αλλά όταν μιλάει η ψυχή και του παππού η λίγη τρέλα κι όταν λέει «μην τάξεις ποτέ σε μικρό κλπ».

Το πρωί (χωρίς δευτερο πρωί) με τα χρονάκια μου, τα πονοβασανάκια μου μισόκρυφα από γιαγιαδομανάδες τα 'σπρωξα στο παλιό NISSAN με τα όργανα και τα σέα μας και πέσαμε στην τρελή περιπέτεια. Πέρασαμε μέσα απ' τη πήχτρα και το κυκλοφοριακό τραλαλά και καταφέραμε να τα πούμε σε κάποιους φίλους και συγγενείς περιφερειακά. Μετά γυρίσαμε στη γειτονιά μας και τα 'παμε στο φούρνο, στο Μίνι Μάρκετ, στο χασάπη μας, στο μανάβη μέχρι και στον Πέτρο με το γαλακτοπωλείο φθάσαμε στην Παπαστράτου.

Ανεβήκαμε και δυο τρία γειτονικά μας σπίτια, ακόμα και στην κυρά Μαρία στο περίπτερο που πήγαμε και για γαριδάκια, τα ψάλαμε τα κάλαντα.

Η κυρά Μαρία μας άνοιξε την πόρτα απ' το περίπτερο, που βλέπει στην οδό Παπαστράτου, κι εμείς κατεβήκαμε μπροστά στην πόρτα για να τ' ακούει καλά η κυρά Μαρία. Ούτε καταλάβαμε μέσα στον οίστρο μας πως φτιάξαμε κυκλοφοριακό έμφραγμα.

Οι φωνές και οι ήχοι μας χάνονταν μέσα στις κόρνες, τις κραυγές, τα μαρσαρίσματα και στην οχλοβοή της παραμονής. Εμείς όμως επιμονή να τα πούμε όλα τα λόγια όπως παλιά. Να τα πούμε σωστά κι ωραία μελωδικά. Γιατί εμείς έχουμε και ωραίες φωνές, μουσικό οικογενειακό κύτταρο. Η κυρά Μαρία το καταχάρηκε, γιατί μας φίλεψε εκτός από τζάμπα τα γαριδάκια κι ένα ολοκαίνουριο χάρτινο πεντευρώ.

Στο τέλος κάναμε ταμείο. Έγινε κανονικά και δίκαια η διανομή μπήκαν στις τσέπες (αμάν πόσες τσέπες έχουν αυτά τα καινούρια παιδικά ρούχα) κλείστηκαν τα φερμουάρ, αφήσαμε τα όργανα στο σπίτι και κατεβήκαμε στο κέντρο στο ζαχαροπλαστείο του Ζυγούρη το παλιό

«ΕΛΒΕΤΙΚΟ», που φτιάχνει από παλιά τους καλύτερους λουκουμάδες.

Ο πάντα ευχάριστος και πρόθυμος Γιάννης μας σερβίρισε σε λίγο τους υπέροχους λαχταριστούς καλοψημένους λουκουμάδες. Μια ολίγους στον παππού και δύο ολόκληρες μερίδες στα παιδιά.

Τέλειωσα γρήγορα τους δικούς μου όταν πρόσεξα ότι οι νεαροί δεν είχαν καν αρχίσει τους δικούς τους. Μετρούσαν πάλι τις εισπράξεις.

– Παιδιά τελειώνετε. Θα κρυώσουν. Οι λουκουμάδες δεν τρώγονται ποτέ κρύοι. Ο μεγάλος έπιασε ανόρεχτα το πιρουνάκι του πλάτανε μια και με χίλια ζόρια κατάφερε, αφού προηγουμένως την καθάρισε από μέλι και καρύδια να την βάλει στο στόμα.

Ο μικρός ήταν απ' την αρχή αρνητικός.

– Αφού σου είπα, δεν μ' αρέσουν οι λουκουμάδες. Κι άρχισε πάλι να ξαναμετρά τα λεπτά του. Επέμενα άλλη μια φορά αλλά... τζίφος. Εννιά ολοζώντανοι εξαιρετικά μοσχοβολιασμένοι αφράτοι λουκουμάδες βρισκόταν μπροστά μου σαν να με κοιτούσαν με παράπονο για την περιφρόνηση που δέχτηκαν απ' τα εγγόνια μου. Παρορμητικά τεμάχισα τον ένα, και μετά στοπ. Οκτώ ακόμη λουκουμάδες βρίσκονταν στα πιάτα μας άθικτοι... για τα σκουπίδια.

– Γιάννη, μας βάζεις αυτούς τους λουκουμάδες σ' ένα κουτί; Θα τους πάρω για το σπίτι. Του φώναξα σχεδόν χωρίς καμιά συστολή.

– Παππού, πότε θα μας πας στο ΜΠΑΛΟΥΝ;

Μέσα στο στενό Κακαβιά, (Διαλέτη νομίζω πώς το λένε σήμερα) στο κέντρο, εκεί που ήταν κάποτε η περίφημη ταβέρνα Σπανού βρίσκεται σήμερα η σύγχρονη κλειστή παιδική αλάνα. Το επονομαζόμενο ΜΠΑΛΟΥΝ.

Πάρκαρα τους νεοσσούς για το πληρωμένο ξεσάλωμα. Ταυρομαχία με μεγάλα φουσκωμένα μπαλόνια, κάθισα στο μπαρ και παρήγγειλα καφέ.

– Θέλετε να βάλω το κουτί με τα γλυκά στο ψυγείο;

Εξυπηρετική η κυρία του Μπαλούν.

Της αρνήθηκα ευγενικά. Παγωμένες λουκουμάδες δεν θα έτρωγε ούτε παιδί στην Κατοχή...

Στην εφημερίδα που άνοιξα, κάπου πίσω στα ψιλά ξεπρόβαλαν κάποια παιδάκια, χιλιάδες, εκατομμύρια παιδιά στην Αφρική, στην Ασία αλλά και στην Ευρώπη και Αμερική μακριά αλλά και τόσο κοντά, να με κοιτάζουν κατάματα μ' ένα κοφτερό μαχαίρι ερωτηματικό, ΓΙΑΤΙ; Γιατί

πεινάμε, γιατί διψάμε, γιατί υποφέρουμε, γιατί πεθαίνουμε χιλιάδες κάθε μέρα; Γιατί;

Ανεπαισθήτως άνοιξα το κουτί με τους λουκουμάδες που ήταν πάνω στο τραπέζι μου, κι οι μεγάλες στρόγγυλες καλοψημένες λουκουμάδες σαν βολβοί ματιών με κοιτούσαν επίμονα στα μάτια. Λουκουμάδες αλλά ανακατωμένοι τώρα με χοντρά μεγάλα μακαροτσίνια, λουκουμάδες με μακαροτσίνια με σάλτσα και μέλι, ένα γλυκό – μαγείρεμα γιαχριστό και κρύο μαζί να κοχλάζει εκεί μπροστά μου και τότε ν' ανεβαίνουν πάνω απ' τη σάλτσα μέλι οι λουκουμάδες, τότε τα μακαροτσίνια ολόγυμνα, άσπρα, προκλητικά σαν τη γυναικεία σάρκα μόνο με τον αραχνούφαντο εσθήτα της κόκκινης σάλτσας.

– Παππού, θέλω γαριδάκια.

Τη μυαλομημοθύελλά μου διέκοψε ο μικρός. Άρπαξε το σακουλάκι με τα γαριδάκια, το άνοιξε, έψαξε μέσα, βρήκε, το πλαστικό αγαλματάκι ρόμποκοπ, πέταξε τη σακουλίτσα την γεμάτη με γαριδάκια στα σκουπίδια και όρμησε πάλι με ιαχές στον εχθρό, τα φουσκωμένα μπαλόνια!

Γύρισα πάλι στις παλιές μου θύμησες στα παιδικά μου πρώτα κάλαντα και στο πρώτο μεγάλο μου αμάρτημα...

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, 24 του Δεκέμβρη 1942

Πόλεμος, κατοχή, φόβος, πόνος, στέρηση. Η μαύρη ναζιστική καταχνιά που σκέπαζε και τη δική μας πολιτεία βάραινε πióτερο κι απ' τη σκληράδα του κρύου και παγερού εκείνου χειμώνα. Είχα τότε τα χρόνια του μεγάλου. Επτά χρονών. Λιγνό παιδάκι, με την ψιλή το κουρεμένο κεφαλάκι, με κοντό τρίλινο παντελόνι που δεν έφτανε να σκεπάσει τα αιματώματα που έμοιαζαν σαν στάμπες πάνω στα λιανοποδαράκια μου με κάμποσα σημαδάκια που άφησαν στο πρόσωπο και στα γόνατα οι πολλές μου οι ζωηράδες. Παπούτσια και καλτσάκια παλιά προπολεμικά. Το παλτουδάκι όμως που με προφύλαγε από το τσουχτερό κρύο εκείνου του άγριου χειμώνα θυμάμαι ήταν έργο της μάνας μου, που μεταποίησε ένα παλιό μάλλινο δικό της.

Πρέπει να ήταν τα πρώτα μου κάλαντα. Ο Νικάκης, ο φίλος μου το γειτονόπουλο απέναντι ορφανό από πατέρα, ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερός μου. Μ' αυτόν θα ψέλναμε τα κάλαντα.

Εκείνο το πρωί δεν έβρεχε, αλλά είχε μια παγωνιά, ένα ψοφόκρυο που περόνιαζε ως το κόκαλο, έκοβε την ανάσα. Ο Νικάκης όμως είχε και φουσαρμόνικα και με τις χούφτες του στο στόμα φυλάγονταν λίγο. Εγώ, θυμάμαι δεν μπορούσα να ολοκληρώσω ούτε τον πρώτο στίχο. Μετά το

«καλήν ημέρα άρχοντες» και λίγο πιο κάτω και η φωνή χανόταν στην παγωνιά.

Η πρώτη και καλύτερή μας επίσκεψη ήταν στη θειά – Κατίνα, πέρα στη Ντούτσαγα, αυτή ήταν αδελφή του πατέρα μου, ήταν «πλούσια» και μ' αγαπούσε πολύ, γιατί είχα το όνομα του πατέρα της. Ο Μπαρμπαθόδωρος, ο άντρας της είχε ταμπάκικο κι έφτιαχνε δέρματα που τα έκανε ανταλλαγή με καλαμπόκι, λάδι, μέλι ακόμα και στάρι έφερναν οι χωριάτες στους Σαραμπαλαίους. Δεν θυμάμαι με τι μας φίλεψε η θειά Κατίνα. Χρήματα δεν υπήρχαν τότε. Το πιθανότερο ήταν από μια φέτα ψωμί σταρένιο, που έφτιαξε λόγω των γιορτών ή λίγα μύγδαλα ή καμιά ξερή σκομαΐδα. Μετά τη θειά Κατίνα πήγαμε, περνώντας ανάμεσα κι από γερμανικά μπλόκα, στη πλατεία Χατζοπούλου, στη θειά Τασία, την άλλη αδελφή του πατέρα μου.

Εκείνη μας έβαλε μέσα στο σπίτι, έκλεισε την πόρτα και αφού μας έβαλε από δυο κουταλιές κουρκούτι, που ετοιμάζε για τα παιδιά της που κοιμόταν ακόμα στο πάτωμα μας μάλωσε στοργικά.

– Μωρέ καλιακούδικα, εσείς τρέμετε. Θα αρρωστήσετε παιδιά μ'. Φάτε την κουρκούτ' και γυρίστε σπίτια σας.

Τις θυμάμαι και τις νείρομαι ακόμα εκείνες τις δυο κουταλιές ζεστό χυλό που τις έφαγε όλες ο Νικάκης, εκείνο το κρύο πρωινό μέσα στο μαγειριό της θειάς Τασίας. Ήταν όμως εντολή της μαμάς. Εγώ δεν έπρεπε τίποτε να φάω ή να πιω μέχρι να κοινωνήσω και έπρεπε να μεταλάβω σήμερα, γιατί αύριο θα μεταλάβαιναν μόνο οι μεγάλοι. Γυρίσαμε στη γειτονιά μας, περάσαμε απ' το σπίτι του μπάρμπα Ντίνου του Μανιάκη, αλλά δεν χτυπήσαμε την πόρτα, γιατί από πάνω της κρεμόταν το μαύρο πανί του πένθους. Σ' όποιο σπίτι πενθούσαν δεν λέγανε τα κάλαντα. Στου Δημάδη το αρχοντικό, το μεγάλο δίπατο σπίτι που ήταν κοντά στο δικό μου, είχαν πολλά φώτα μέσα, αλλά δεν θυμάμαι γιατί δεν πηγαίναμε ποτέ να ψάλλουμε κάλαντα. Ίσως από ντροπή ή από φόβο άρνησης να μας δεχθούν. Αυτοί ήταν άλλοι άρχοντες! Στην κυρία Βέτα αφήσαμε να πάμε τελευταία. Το σπίτι της κυρίας Βέτας ήταν δίπλα στο δικό μας. Ένας κήπος μας χώριζε από την πίσω αυλή που η κυρία Βέτα έβγαине πολλές φορές με την κατακόκκινη μακριά ρόμπα της, τα πασούμια της και με το τσιγάρο πολλές φορές στα βαμμένα πάντα κόκκινα χείλια της. Εγώ μια φορά που είχα πάει στο σπίτι της κυρίας Βέτας, για να της πάω το φόρεμα που της έραψε η μάνα μου, είδα πώς εκτός από τα χείλια της, η κυρία Βέτα έβαφε και τα νύχια των χεριών της, ακόμα και τα νύχια των ποδιών της, νομίζω πώς ήταν βαμμένα. Ο Νικάκης όμως δεν με πίστευε. Η κυρία Βέτα ήταν πολύ όμορφη γυναίκα με ωραία μαύρα

μακριά μαλλιά, με άσπρο λαιμό, ψηλή και πάντα καλοντυμένη.

Στην γειτονιά την έλεγαν «παστρικιά» και «Μαντάμ» επειδή το βράδυ πήγαιναν γερμανοί αξιωματικοί στο σπίτι της και γλεντούσαν.

Αλλά η μαμά κι εγώ ξέραμε πόσο καλή ήταν η κυρία Βέτα και πόσο μας βοηθούσε, όταν μας έδινε κρυφά ξερές γαλέτες, κονσέρβες, πανιότα (κουραμάνα με σιταρένιο ψωμί).

Εμένα μια φορά που της πήγα πάνω στο τεντωμένο δεξί μου χέρι το καλοσιδερωμένο φόρεμα που της έραψε η μητέρα μου, μου έδωσε για σερδενέ ακόμα και σοκολάτα. Αλλά την κυρία Βέτα θα τη θυμάμαι πάντα που βοήθησε τον πατέρα μου να γλιτώσει από το μεγάλο χαλασμό της Μεγάλης Παρασκευής του 1944, όταν ψιθουριστά στη μάνα μου είπε το βράδυ της Μ. Τρίτης:

– Πες στο Θανάση να φύγει απ’ το Αγρίνιο αυτές τις μέρες...

Την κυρία Βέτα όμως την αφήσαμε τελευταία γιατί δεν έπρεπε να την ενοχλήσουμε πρωί. Όταν όμως πλησιάσαμε το σπίτι, ένα τσούρμιο παιδιά ήταν κλαρωμένα έξω απ’ την πόρτα της. Η απογοήτευσή μας ήταν μεγάλη όταν ο Μίμης ο Γιωργάδης, συνομήλικό μας γειτονόπουλο, μας είπε ότι το μεγάλο φίλημα απ’ την κυρά Βέτα το πήρε ο έξαρχος που πήγε πρώτος πρωί – πρωί κι ήταν μάλιστα σπουδαίο, ένα κουτί ξερά δαμάσκηνα. Μετά η κυρά Βέτα όλη μέρα δεν ξανάνοιξε για άλλον την πόρτα.

Ο Νικάκης με τη βραχνή φάλτσα φουσαρμόνικα δεν είχε κανένα γνωστό ή συγγενή να επισκεφθούμε.

Έτσι έκλεισε ο κύκλος των επισκέψεων μας σε εκείνη την παγερή παραμονή των Χριστουγέννων του 1942.

Όταν επέστρεψα σπίτι η μάνα μ’ έστειλε αμέσως να προφθάσω να μεταλάβω στον Αϊ Δημήτρη. Έφυγα βιαστικά. Σχεδόν τρέχοντας όταν λαχανιασμένος στάθηκα έξω από τη μάντρα του πρώτου Δημοτικού Σχολείου, όταν ένα μπουλούκι από ξυπόλητα, ξεπαγιασμένα ρακένδυτα παιδιά, τα μισά γυφτάκια, βαστώντας αυτοσχέδιες караβάνες στριμώχνονταν σε ένα άνοιγμα του τοίχου για μια κουτάλα μακαροτσίνια με σάλτσα που τους μοίραζε ένας Ιταλός μάγειρας μέσα από τον περίβολο του Σχολείου. Όταν πλησίασα, δυο τρία είχαν αδειάσει κιόλας την πρώτη δόση και ξαναζητούσαν. Ο Ιταλός λαντζέρης ξαναγέμισε και εγώ δεν είχα αγγείο τίποτε για να μετάσχω στην ξαφνική ευκαιρία που έτυχε μπροστά μου.

Έβλεπα την κόκκινη αχνιστή νοστιμιά, τα σπάνια χοντρά μακαροτσίνια να πλέουν στην σάλτσα και σκίρτησα. Εκεί ήταν που ξέχασα τη νηστεία μου, ή η νηστεία μ’ έσπρωξε και έχωσα το

παγωμένο μου χέρι στην πρώτη караβάνα με το ονειρεμένο φαγητό και κατάπια σχεδόν αμάσητα τα λιγοστά μακαροτσίνια που έπιασε η χούφτα μου ενώ, η σάλτσα έτρεχε σαν αίμα απ’ τα δάχτυλά μου. Σαν σημάδια της αμαρτίας μου κάνα δυο μεγάλοι λεκέδες έμειναν απ’ τη κόκκινη σάλτσα στα πέτα του καφετιού πανωφοριού μου.

Ο Παπαγιώργης στον Αϊ Δημήτρη μόλις και μεταλάβαινε το τελευταίο παιδάκι, που κρατούσε μια γυναίκα στην αγκαλιά της και ήταν έτοιμος να επιστρέψει στο ιερό με το δυσκοπότερο σκεπασμένο στα χέρια του, όταν με είδε να μπαίνω τρέχοντας στο ναό.

– Βαγγελάκη, άλλη φορά δεν θα σε μεταλάβω χωρίς να είσαι στη λειτουργία. Νήστευες όλη τη βδομάδα; με ρώτησε, με τη μπάσα φωνή του σκύβοντας για να με κοινωνήσει.

– Ναι, παππούλη μου, ψιθύρισα και δεν ξέρω αν η φωνή βγήκε απ’ τα χείλη μου. *Εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζώήν την αιώνιον.*

– Και σήμερα μην αρτυθείς γιατί είναι παραμονή. Αύριο φάε ότι θες...

Όταν γύρισα σπίτι η μάνα όπως κάθε μέρα ήταν σκυμμένη στην παλιά χειροκίνητη ραπτομηχανή της. Με φώναξε κοντά της, με φίλησε, μου ευχήθηκε βοήθειά σου, και μου έδωσε ένα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα, «μπάφες» τα λέγανε, που γέμισε την μικρή χούφτα μου και μ’ έστειλε στο φούρνο του Αγγέλη στο σιντριβάνι να αγοράσω ένα μικρό κομματάκι «μπλατσάρα» που γινόταν από καλαμποκάλευρο και άγρια χόρτα.

Αυτό το φαγητό ήταν όλο κι όλο εκείνη τη μέρα για μένα επειδή μετάλαβα. Η λοιπή οικογένεια, μαμά, πατέρας, γιαγιά, παππούς και η μικρή αδελφή μου δε θυμάμαι αν έφαγαν εκείνη την παραμονή Χριστούγεννα του ’42.

...Ντιριτιμί μπαμ μπαμ, τριτίτιμ μπιμ μπιμ.

Τούτο το μικρό τρελαμένο δαιμονικό σύνεργο που χόρευε πάνω στο τραπέζι μου σε ρυθμό μαρς, με έβγαλε απ’ το βυθό των πονεμένων και γκριζών παιδικών μου αναμνήσεων. Ντιριτιμί μπαμ μπαμ. Τιριτιτιμ μπιμ μπιμ... Το ’πιασα όταν έφτασε στην άκρη του τραπεζιού.

– Έλα, ναι, μην φωνάζεις στο ΜΠΑΛΟΥΝ είμαστε. Δεν θέλουν να φύγουν ακόμα. Ναι, ναι, θα τα φέρω αμέσως να ΦΑΝΕ.

12 Δεκέμβρη 2005

Η ποντικοπαγίδα και το μήνυμά της

Ένα ποντικάκι κάποτε, παρατηρούσε από την τρυπούλα του τον αγρότη και τη γυναίκα του που ξεδίπλωναν ένα πακέτο.

Τι λιχουδιά άραγε έκρυβε εκείνο το πακέτο; Αναρωτήθηκε.

Όταν οι δύο αγρότες άνοιξαν το πακέτο, δεν φαντάζεστε πόσο μεγάλο ήταν το σοκ που έπαθε όταν διαπίστωσε πως επρόκειτο για μια ποντικοπαγίδα!

Τρέχει γρήγορα λοιπόν στον αχυρώνα για να ανακοινώσει το φοβερό νέο!:

-Μια ποντικοπαγίδα μέσα στο σπίτι! Μια ποντικοπαγίδα μέσα στο σπίτι!

Η κότα κακάρισε, έξυσε την πλάτη της και σηκώνοντας το λαιμό της είπε:

"Κυρ Ποντικέ μου, καταλαβαίνω πως αυτό αποτελεί πρόβλημα για σας. Αλλά δεν βλέπω να έχει καμιά επίπτωση σε μένα! Δε με ενοχλεί καθόλου εμένα η ποντικοπαγίδα στο σπίτι!"

Το ποντικάκι γύρισε τότε στο γουρούνι και του φώναξε:

"Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι! Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι!"

Το γουρούνι έδειξε συμπόνια αλλά απάντησε:

"Λυπάμαι πολύ κυρ ποντικέ μου αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο από το να προσευχηθώ. Να είστε σίγουρος δε, ότι θα το κάνω. Θα προσευχηθώ."

Τότε το ποντίκι στράφηκε προς την αγελάδα και της φώναξε κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου:

"Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι! Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι!"

Και η αγελάδα απάντησε:

"Κοιτάζτε, κύριε ποντικέ μου, πολύ λυπάμαι για τον κίνδυνο που διατρέχετε, αλλά εμένα η ποντικοπαγίδα το μόνο που μπορεί να μου κάνει, είναι μια διπλωματίτσα στην κοιλιά μου!

Έτσι, ο καλός μας ποντικούλης, έφυγε με κατεβασμένο το κεφάλι, περίλυπος και απογοητευμένος γιατί θα έπρεπε μόνος του να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της ποντικοπαγίδας!

Την επόμενη νύχτα, ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν το θόρυβο που κάνει η ποντικοπαγίδα όταν κλείνει, ξύπνησε τη γυναίκα του αγρότη που έτρεξε να δει τι συνέβη αλλά μέσα στη νύχτα, δεν πρόσεξε

πως την παγίδα πιάστηκε από την ουρά ένα φίδι

Φοβισμένο το φίδι δάγκωσε τη γυναίκα.

Ο άντρας της έτρεξε γρήγορα και την πήγε στο νοσοκομείο. Αλίμονο όμως, την έφερε στο σπίτι με ένα πολύ υψηλό πυρετό.

Ο γιατρός τον συμβούλεψε να της κάνει ζεστές σουπίτσες κι έτσι ο αγρότης **έσφαξε την κότα** για να κάνει μια καλή κοτόσουπα αφού όλοι ξέρουμε πως στον πυρετό δίνουμε κοτόσουπες!

Αλλά η αρρώστεια της γυναίκας πήγαινε από το κακό στο χειρότερο και όλοι οι γείτονες ερχόταν στη φάρμα να βοηθήσουν.

Ο καθένας με τη σειρά του καθόταν στο προσκεφάλι της γυναίκας 24 ώρες το 24ωρο.

Για να τους ταΐσει όλους αυτούς ο αγρότης αναγκάστηκε να **σφάζει το γουρούνι !**

Τελικά όμως η γυναίκα δε τη γλύτωσε! Πέθανε!

Στη κηδεία της ήρθε πάρα πολύς κόσμος γιατί ήταν πολύ καλή γυναίκα και την αγαπούσαν όλοι.

Για να φιλοξενήσει όλον αυτόν τον κόσμο ο αγρότης αναγκάστηκε να σφάζει την **αγελάδα του.....**

Ο κυρ Ποντικός μας, έβλεπε όλο αυτό το πήγαιν' έλα από την τρυπούλα του με πάρα πολύ μεγάλη θλίψη.....

Γι' αυτό και σεις, την επόμενη φορά που κάποιος σας πει ότι έχει ένα μικρό πρόβλημα-μεγάλο γι αυτόν- και που ίσως εσάς δε σας πολυαφορά, θυμηθείτε πως όταν κάποιος από το περιβάλλον μας κινδυνεύει, βρισκόμαστε και μεις σε μεγάλο κίνδυνο!

Είμαστε όλοι συνεπιβάτες σ' αυτό το πλοίο που το λένε ζωή! Ας έχουμε ανοιχτά τα μάτια και τ' αυτιά μας και ας κάνουμε μια προσπάθεια να συμπαραστεκόμαστε ο ένας στον άλλο.

Ο καθένας μας αποτελεί τον κρίκο της ίδιας αλυσίδας, είμαστε απαραίτητες ίνες του ίδιου υφάσματος.

Και αν ένα μέρος του υφάσματος χαλάσει, κινδυνεύει να σχιστεί όλο το ύφασμα....

Μάθετε λοιπόν, πως κάθε τι που σας αφορά, αφορά εξίσου και μένα, **ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ!**

Νάστε πάντα καλά.

Το έστειλε η Ειρήνη Τσελίκια

Πήγα, είδα, διάβασα, άκουσα και νομίζω...

Μου έστειλαν από διάφορες μεριές την επιστολή της Καθηγήτριας Θάλειας Δραγώνα προς τον συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη για το θέμα του πατριωτισμού και την απάντηση του Μίκη Θ. προς την Κα Δραγώνα (που κυκλοφόρησε στο Διαδίκτυο) για το ίδιο θέμα. Ως προς την επιστολή της Κας Δραγώνα έχω να παρατηρήσω ότι παραπονιέται ότι δεν αποδόθηκαν καλά οι ιδέες της και ότι δεν είτε τα συγκεκριμένα λόγια που της αποδόθηκαν, αλλά δεν λέει τι σκοπεύει να αλλάξει στο πρόγραμμα της εκπαίδευσης στα ελληνικά σχολεία και στα σχολικά βιβλία, τώρα που έχει την δυνατότητα και την αρμοδιότητα. Και πώς θα εφαρμοστούν οι ιδέες της που περιγράφονται στο βιβλίο «Τι είναι η Πατρίδα μας;» Το πολυσέλιδο γράμμα του κ. Μίκη Θεοδωράκη δείχνει ότι το πρόβλημα συνίσταται στο ότι η Κα Δραγώνα θεωρεί ότι οι πατριωτικές ιδέες περί συνέχειας του ελληνισμού και του ελληνικού πολιτισμού αποτελούν επιδράσεις του ρομαντισμού του 19ου αιώνα, που μας επιβλήθηκαν έξωθεν. Αλλά εκείνος επεκτείνεται πολύ στη δική του πατριωτική δράση και δίνει άφεση σε όλα όσα διαπράχθηκαν κάτω από την έννοια Αντίσταση, στη δράση του τότε ΚΚΕ και του Άρη Βελουχιώτη προσπαθώντας να κάνει όλους τους Έλληνες πατριώτες. Σαν να μην υπήρξαν οι πολλές εκκαθαρίσεις αντιφρονούντων ή απλώς φιλήσυχων πολιτών ή και άλλων αντάρτικων ομάδων, σαν να μην υπήρξε η προσπάθεια υπαγωγής της Ελλάδας στη Σοβιετική Ένωση ή η ίδρυση ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους, ενέργειες που μόνο ως πατριωτισμός δεν μπορούν να ονομαστούν.

Ο δικός μου ορισμός του εθνικισμού είναι οι υπερβολές και ο κομψασμός ως προς την αξία του έθνους κάποιου και η υποτίμηση ή αντιπάθεια προς άλλους λαούς και μάλιστα γειτονικούς. Είναι τα αλτρωτικά σχέδια, όταν τα σύνορα έχουν οριστικά αποφασιστεί από διεθνείς συνθήκες, η καχύποπτη αντιμετώπιση ακόμα και καλών προθέσεων των άλλων εθνών προς τη χώρα του. Και η άποψη ότι η ειρήνη είναι ένα διάλειμμα για τον επόμενο πόλεμο. Ενδιαφέρον έχει η απάντηση ενός Έλληνα ιερέα προς την παρατήρησή μου, ότι και στη Βουλγαρία, όπως παντού, υπάρχουν καλοί και κακοί άνθρωποι. Μου είπε απλά: «Βούλγαρος και καλός δεν γίνεται».

Ο πατριωτισμός στην εποχή μας και μάλιστα στην Ευρώπη είναι καιρός να βρει έκφραση και στην **τήρηση των νόμων και στον πόνο για τη κατασπάτληση ή κλοπή του δημοσίου χρήματος**. Στους πολιτικούς μας θα είχα να προτείνω να μιμηθούν αυτό που είπε πρόσφατα ο Μπαράκ Ομπάμα στο λόγο του περί της πορείας του έθνους: «*Προτιμώ να είμαι ένας σωστός Πρόεδρος μιας τετραετίας παρά ένα μέτριος Πρόεδρος διπλής τετραετίας*». Φοβάμαι ότι πολλοί δικοί μας πρωθυπουργοί, υπουργοί και βουλευτές έχουν αποδείξει ότι έχουν πρώτο σκοπό την επανεκλογή τους και την εκλογική επιτυχία του κόμματός τους και δεύτερο σκοπό κάποια επιτεύγματα στη άσκηση εξουσίας.

Τις επιστολές της Κας Θάλειας Δραγώνα και του κ. Μίκη Θεοδωράκη μπορείς να βρεις αν ανοίξεις τον ιστότοπο www.lettre.gr (Το Γράμμα).

νήκω σ' εκείνους που δεν αποδέχονται το ρητό του Λορέντζου Μαβίλη στη Βουλή: «δεν υπάρχουν χυδαίες λέξεις, υπάρχουν μόνο χυδαίοι άνθρωποι». Χυδαίες ή αισχρές λέξεις είναι εκείνες που όταν τις απευθύνει κανείς σ' έναν άλλον ντρέπεται και κάνει και τον άλλον να ντρέπεται (του ρήματος αισχύνομαι).

Όταν σε μια εκπομπή τής ούτως ή άλλως ξεπεσμένης ελληνικής τηλεόρασης εκφέρονται πολλές αισχρές λέξεις, όχι μόνο χωρίς λόγο, αλλά σε κάποια σημεία φαίνεται ότι αυτό είναι αυτοσκοπός (όπως η τακτική παρουσίαση σε βίντεο του θλιβερού εκείνου γιατρού-διαφημιστή στην εκπομπή του Λάκη Λαζόπουλου ακριβώς για να τον ακούσουμε να πει αισχρές λέξεις), πρόκειται για υποβάθμιση και της εκπομπής και της τηλεόρασης. Και ορθώς το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο επέβαλε πρόστιμο στην εκπομπή αυτή.

Χυδαίοι ή αισχροί άνθρωποι είναι –εκτός των άλλων, που δεν έχουν λάβει καμιά αγωγή– και εκείνοι που γράφουν, διευθύνουν ή παίζουν κινηματογραφικές ταινίες ή τηλεοπτικές σειρές, όπου παρουσιάζουν τις πιο εγκληματικές, τρομακτικές και διεστραμμένες καταστάσεις και εικόνες, δείχνουν ανθρώπους που εγκληματούν ευχαρίστως και έχουν κατά τα άλλα πολύ καλούς τρόπους, σερβίρουν νοσηρές πονηρίες, που άλλες συμβαίνουν και άλλες **δεν συμβαίνουν** στην κοινωνία γεμίζοντας τις ψυχές και το μυαλό των ανθρώπων κάθε ηλικίας με σκουπίδια και δηλητήρια.

Με επιμέλεια και λεπτολογία οι νομοθέτες απαιτούν στις συσκευασίες τροφίμων να γράφεται τι περιέχεται σε κάθε τρόφιμο, για να αποφύγουν συχνές ή και σπάνιες συνέπειες των τροφίμων αυτών (ή και συμπληρωμάτων, χρωστικών ή χημικών ουσιών) πάνω στην υγεία, αν καταναλωθούν, όπως η επιστήμη έχει προειδοποιήσει. Κάτι ανάλογο θα έπρεπε να γίνεται και με τις ταινίες και τα τηλεοπτικά έργα και σειρές, αφού και η επιστήμη της ψυχολογίας έχει και σ' αυτό το σημείο προειδοποιήσει με αποδείξεις τις συνέπειες που όλοι μπορούν να έχουν βλέποντας αυτά τα εκτρώματα, ιδίως αν είναι ανώριμα άτομα.

Μεγαλύτερα πρόστιμα, χάριν της υγείας, έπρεπε να επιβληθούν σε τέτοιες τηλεοπτικές εκπομπές που μεταφέρονται ή και φτιάχνονται στη Ελλάδα, αλλά κάτι τέτοιο ποτέ δεν έγινε, αν και αυτές υποβαθμίζουν σοβαρά την τηλεόραση.

Για τη δικαιοσύνη πρέπει να πούμε ότι ο Λάκης Λαζόπουλος έχει και πολύ ωραίες στιγμές, όπως η φράση του, πως πρέπει να αφαιρεθεί η ελληνική υπηκοότητα από τους κλέφτες του δημοσίου χρήματος.

Εδώ υπεισέρχεται βέβαια η παρανόηση ή πονηρία, ότι όταν λογοκρίνεις λέξεις δεν είναι λογοκρισία, ενώ όταν λογοκρίνεις (για την υγεία και την ασφάλεια της κοινωνίας) την ουσία του θεάματος παρεμβαίνεις στη διακίνηση ιδεών! Παρανόηση που θυμίζει την άλλη εκείνη σύγχυση, υποκρισία και πολιτική σκοπιμότητα (ως ότου έπαψε πια να είναι ασκόπιμη): της έννοιας της προστασίας του ακαδημαϊκού ασύλου. Η οποία δεν προστατεύει καθόλου τη διακίνηση ιδεών (που είναι ούτως ή άλλως σε μια δημοκρατία προστατευμένες), αλλά προστατεύει με θλιβερές κάθε φορά συνέπειες τους καταστροφείς κι τους βανδάλους, που καίνε τη δημόσια περιουσία, δέρνουν τον Πρύτανη και χτίζουν το γραφείο του!

M. T.